

diskussion om, hvorvidt vi skal bevæge os ud i et forsøg af den her karakter, iværksætter et forsøg som det her? For vi kan jo blive ved med at tale herfra og til evigheden om, hvorvidt vi kan bruge erfaringerne fra udlandet eller vi ikke kan. I mit hoved taler det jo faktisk netop for: Lad os dog gøre vores egne erfaringer. Kunne man ikke godt tænke det på den måde?

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Jamen nu må vi jo se. Og det er jo netop også derfor, vi er meget åbne over for de ting, som eventuelt kunne komme frem på en høring og i den redegørelse, som Sundhedsstyrelsen skal fremlægge, og i den evaluering, som man skal lave af det, der er sket på området indtil nu. Vi er åbne, men vi er også skeptiske, fordi vi netop synes, at der er mange uafklarede ting. Men altså, nu må vi jo se, hvordan og hvorledes det hele kommer til at forløbe, og så må vi jo se, om der er basis for at lave et forsøg.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Og vi går videre i ordfører-rækken. Det er nu fru Charlotte Fischer.

Charlotte Fischer (RV):

Kampen mod narko er vigtig. Kampen for, at narkomaner får et bedre liv, er også vigtig. Det handler jo først og fremmest om mennesker. Det vil altid være en menneskelig tragedie, når et menneske ender med at blive afhængigt af stoffer. Der er selvfølgelig også nogle samfundsmæssige betragtninger i det her, men det handler først og fremmest om mennesker for os.

Vores udgangspunkt i den her debat er jo, at vi har gjort en hel masse gennem årene, vi gør det fortsat, men vi lykkes ikke godt nok. Der dør fortsat alt for mange narkomaner. Det er op mod 275 årligt, og der er sådan set ikke noget tegn på, at vi får knækket den kurve, og det er for os helt afgørende, at vi gør det meget bedre i forhold til det.

Kl. 12.50

Vi lykkes jo heller ikke, når vi fortsat kan konstatere, at langt de fleste narkomaner ikke bliver stoffri, til trods for at vi gennem årene har øget tilbuddene på en række ledder og kanter. Så udgangspunktet er jo sådan set – og det tror jeg vi er enige om herinde i dag – at det må kunne lade sig gøre at gøre det bedre.

Så siger regeringen, og vi andre kan jo til dels støtte op om det, at der bliver gjort en hel masse.

Og det gør der, for der er nu over to omgange vedtaget en lang række initiativer via satspuljen. Og fra 2004 til 2007 har man sat 145 mio. kr. af, og fra 2006 til 2009 er der så sat 250 mio. kr. af. Så der bliver sat penge af til at gøre en stribe ting.

Det, vi som politikere må spørge os selv om, er selvfølgelig: Er det det rigtige, vi gør, og virker det? I sidste ende er det, vi skal måle vores indsats på, om det virker. Det er ikke, at vi bare har så og så mange initiativer og tilbud osv., men om det virker.

Her er det, vi ser positivt på specielt hele spørgsmålet om at iværksætte et forsøg med lægeordineret heroin og igennem årene har støttet, at vi kom i gang her i landet med et sådant forsøg. Det, der er vores udgangspunkt, er selvfølgelig, at der er gode erfaringer fra udlandet, fra en stribe af lande, som selv har iværksat forsøg af den ene eller den anden art. Det, der generelt er billedet, er, at der er særdeles positive erfaringer fra disse mange forsøg.

Bla. i Holland var det faktisk første gang, man med et sådant forsøg kunne konstatere, at behandling med heroin kombineret med metadon havde en større og bedre effekt, end når der bare bruges metadon alene.

Så er spørgsmålet selvfølgelig: Skal vi ud fra de udenlandske erfaringer slutte: Det skal vi også gøre her i Danmark? Gennem tiden har mange anført, at det kan man ikke bare sådan lige slutte; man kan ikke bare overføre f.eks. erfaringer fra Holland og Tyskland til danske forhold.

Det skal jeg sådan set ikke gøre mig klog på, for det er jo dybest set en længere videnskabelig afgørelse, men for os taler det sådan set i sig selv for, at vi ser at komme i gang og gør vores egne erfaringer her i Danmark. Ellers er vi jo sådan set fanget i sådan en mærkelig cirkelslutning, som handler om, at vi godt nok kan se, at der er positive erfaringer fra udlandet, men dem kan vi ikke bruge til noget, for vi kan ikke overføre dem entydigt til danske forhold, og derfor skal vi ikke gøre noget.

Vi mener, det er en helt forkert cirkelslutning, den må være omvendt, altså at vi netop skal gøre noget; vi skal netop have vores egne erfaringer, så vi kan konstatere: Hvad er det, der virker i Danmark med de forhold, der gælder her?

Vi har en vis utålmodighed på det her område. Der har været diskussioner om det her igennem mange, mange år. Det er, som om vi står i vadedstedet, og vi er et parti, der altid byder